

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Václava Novotného a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **K. V.**, zast. advokátem Mgr. Alexandrem Vaškevičem, se sídlem AK Plzeň, Františkánská 7, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, o udělení azylu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 11. 2004, č. j. 59 Az 745/2003 – 25,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem ze dne 30. 11. 2004, č. j. 59 Az 745/2003 - 25, zamítl Krajský soud v Plzni žalobu žalobce – stěžovatele proti rozhodnutí Ministra vnitra ČR ze dne 11. 9. 2003, č. j. OAM-715/AŘ-2002, kterým byl zamítnut rozklad stěžovatele a bylo potvrzeno rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 9. 2001 č. j. OAM-8058/VL-16-04-2001. Tímto rozhodnutím žalovaného nebyl stěžovateli udělen v České republice azyl z důvodu nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a současně bylo vysloveno, že se na něj nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona.

Proti výše uvedenému rozsudku krajského soudu podal stěžovatel včas kasační stížnost.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel napadá postup soudu I. stupně a stejně tak i žalovaného spočívající v nesprávném posouzení právní otázky, a to, zda je možno na případ stěžovatele vztáhnout ustanovení § 16 odst. 1 g) zákona o azylu, tedy, že žádost o azyl byla stěžovatelem podána zjevně nedůvodně. Stěžovatel se ve své domovské zemi dostal do finančních potíží, kdy vymahači fiktivních dluhů stěžovatele pronásledovali. Vymahači použili k vymáhání pohledávky osob ze zločineckých struktur a stěžovatel tak byl ohrožen nejenom na zdraví, ale i na životě. Pokud hledal ochranu u státních orgánů před vydíráním, pak zjistil, že i tyto jsou součástí zločineckých struktur a stěžovatel tak nemá šanci zajistit ochranu své osoby. V důsledku výše uvedených skutečností byl nucen vycestovat ze země a požádat o azyl. Stěžovatel je přesvědčen, že v jeho případě je dán důvod k udělení azylu dle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť patří do sociální skupiny nečlenů zločineckých struktur a je těmito strukturami pronásledován právě z toho důvodu, že není členem těchto struktur a domovský stát tuto situaci toleruje.

V této souvislosti stěžovatel upozorňuje na čl. 65 metodologické Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka, který uvádí, že k pronásledování může docházet nejen ze strany státních orgánů, ale taktéž může vycházet od některých složek obyvatelstva, které nerespektují normy stanovené v zákonech dané země. Tam, kde místní obyvatelstvo páchá diskriminační či jinak postihující činy, mohou být tyto považovány za pronásledování, pokud je orgány vědomě tolerují nebo odmítají, či nejsou schopné zajistit účinnou ochranu.

Stěžovatel spatřuje naplnění důvodu k podání kasační stížnosti uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., když má za to, že žalovaný nedostatečným způsobem provedl dokazování a na základě takto zjištěného skutkového stavu nemohl spravedlivě rozhodnout. Žalovaný nepřihlédl k omezeným možnostem stěžovatele ohledně zajištění důkazních prostředků o persekuci v domovské zemi. Soud rovněž dostatečným způsobem nezdůvodnil, proč nepředvolal a nevyslechl stěžovatelem navrženého svědka V. D., bytem O. 14, P. Minimálně v této části se stěžovateli jeví napadený rozsudek neodůvodněný a tedy i nepřezkoumatelný.

Stěžovatel se domnívá, že pro podání kasační stížnosti je taktéž dán důvod zakotvený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., když soud nesprávným způsobem přezkoumal předcházející správní řízení, respektive neshledal v tomto řízení procesní vady. Stěžovatel je přesvědčen, že i v tomto případě je krajský soud povinen přezkoumat napadené rozhodnutí a správní řízení jemu předcházející z hlediska dodržení procesních předpisů. Dle názoru stěžovatele žalovaný porušil správní řád minimálně tím, že nedostatečným způsobem provedl dokazování ve věci. Rozhodnutí žalovaného je v rozporu s ustanovením § 47 odst. 3 správního řádu, neboť není dostatečně odůvodněno. Tuto vadu, dle názoru stěžovatele, nelze odstranit a proto je nutné řízení před správním orgánem provést opakovaně.

Stěžovatel rovněž nesouhlasí se způsobem, s jakým se soud I. stupně vypořádal s tvrzením žalovaného o neexistenci překážek vycestování. Z hlediska skutkového pak soud zcela přehlíží situaci na straně stěžovatele, neboť tento svůj návrat do domovské země nepovažuje vzhledem k chybějící ochraně ze strany policie za bezpečný. Při vycestování zpět na Ukrajinu mu hrozí nebezpečí mučení, nelidského a ponižujícího zacházení. Při zjištění státních orgánů, že stěžovatel požádal v ČR o azyl bude tento podroben persekuci,

resp. administrativní šikaně ze strany milice a dalších státních orgánů. Stěžovatel odkazuje na Zprávu MZV USA o dodržování lidských práv za rok 2002 ze dne 31. 3. 2003. Stěžovatel se tedy domnívá, že v jeho případě jsou naplněny podmínky překážek vycestování ve smyslu ustanovení § 91 zákona o azylu, kterými se však žalovaný ani soud vůbec nezabývali.

Vzhledem k výše uvedenému stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Současně s ohledem na cizí státní příslušnost stěžovatele, z důvodu zajištění jeho přítomnosti v České republice, tak, aby mohl řádně uplatňovat svá práva u soudu, za situace, kdy azylové řízení končí doručením rozsudku krajského soudu, stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal jeho stížnosti odkladný účinek.

Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil písemným podáním ze dne 6. 1. 2005, kde popřel oprávněnost podané kasační stížnosti a zároveň odkázal na obsah spisu, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele. Žalovaný se domnívá, že stěžovatel nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. V této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 40/2003 ze dne 25. 11. 2003, který vymezil pojem sociální skupina. Navrhuje kasační stížnost zamítnout a odkladný účinek stížnosti nepřiznat.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ust. § 109 s. ř. s., a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu, mj. pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Z předloženého spisového materiálu Nejvyšší správní soud zjistil, že řízení o udělení azylu bylo zahájeno dne 15. 8. 2001. V návrhu na zahájení řízení stěžovatel sdělil, že má ukrajinskou státní příslušnost a stejnou národnost, vyznává pravoslavné náboženství. Svou vlast opustil v měsíci dubnu 2001. Jako důvod žádosti o azyl uvedl, že měl autonehodu a majitel zničeného vozidla po něm požadoval pod pohrůzkou zabití náhradu škody. Stěžovatel neměl peníze na úhradu škody. Obrátil se na policii, ale ta mu nepomohla, protože neměl důkazy.

V pohovoru konaném dne 20. 8. 2001 stěžovatel výše uvedené důvody odchodu z vlasti zopakoval a dále upřesnil, že majitel poškozeného vozidla po něm požadoval odškodné ve výši 20 000 USD. Stěžovatel se obrátil na policii a tam vypověděl, co se stalo.

Policisté požadovali, aby do protokolu uvedl přesné údaje o lidech, kteří peníze vymáhají. Stěžovatel je však neznal a tak nebylo zahájeno trestní stíhání. Do ČR přicestoval v dubnu 2001, pobýval zde nelegálně a žil u svých přátel. Za nelegální pobyt obdržel vyhoštění a zákaz pobytu. Na Ukrajinu se vrátit nechce, má tam dluhy a obává se vyděračů. Žalovaný na základě provedeného správního řízení vydal dne 22. 9. 2001 rozhodnutí, kterým dle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu neudělil stěžovateli azyl. Současně vyslovil, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. V odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že stěžovatel opustil svou vlast, neboť po něm vymahači požadovali úhradu náhrady škody vzniklé ve spojitosti s autonehodou. Problémy se soukromými osobami a snaha po legalizaci nejsou právně relevantními důvody, pro které by bylo možno udělit stěžovateli azyl dle ustanovení § 12 zákona o azylu. Podmínky pro udělení azylu dle ustanovení § 13 odst. 1, 2 a ustanovení § 14 nebyly dle žalovaného taktéž naplněny. Žalovaný neshledal existenci překážek vycestování dle § 91 citovaného zákona. Předmětné rozhodnutí napadl stěžovatel rozkladem. Ministr vnitra o podaném rozkladu rozhodl dne 11. 9. 2003 tak, že napadené rozhodnutí žalovaného potvrdil a rozklad zamítl.

Proti rozhodnutí Ministra vnitra brojil stěžovatel žalobou podanou ke Krajskému soudu v Plzni. Žalobou se domáhal zrušení rozhodnutí a vrácení žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě obecně namítal porušení celé řady procesních ustanovení správního řádu a vyjádřil přesvědčení, že splňuje podmínky pro udělení azylu dle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, a taktéž podmínky pro udělení azylu humanitárního dle ustanovení § 14 citovaného zákona. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, aniž by shledal námitky stěžovatele oprávněnými a ztotožnil se se závěry žalovaného. Proto žalobu rozsudkem zamítl.

Výše uvedený rozsudek napadl stěžovatel včas podanou kasační stížností.

V kasační stížnosti stěžovatel uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), d) s. ř. s.

Dle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Tvrzenou nezákonnost podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. spatřuje stěžovatel v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, a to, zda je možno na případ stěžovatele vztáhnout ustanovení § 16 odst. 1 g) zákona o azylu, tedy, že žádost o azyl byla stěžovatelem podána zjevně nedůvodně. Tuto námitku stěžovatele shledal soud zcela nepřiléhavou. Žalovaný v dané věci nezamítl návrh stěžovatele na zahájení řízení o udělení azylu z důvodů uvedených v ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, tak jak namítá stěžovatel, neboť v době rozhodování žalovaného nebylo citované ustanovení upraveno v zákoně. Stěžovatel argumentuje právní úpravou platnou od 1. 2. 2002, přičemž žalovaný rozhodoval dle platné úpravy v době vydání napadeného rozhodnutí. Navíc v daném případě nebyl návrh stěžovatele zamítnut jako zjevně nedůvodný, nýbrž žalovaný stěžovateli azyl neudělil dle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu. Stížná námitka a důvody rozhodnutí se tedy mýlí.

Dále se Nejvyšší správní soud zabýval posouzením, zda stěžovatel splňuje podmínky pro udělení azylu dle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu a došel k závěru, že nikoli.

Poskytnutí azylu je zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území České republiky a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území ČR, tak jak jsou upraveny např. v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Azyl je výjimečný institut konstruovaný za účelem poskytnutí ochrany tomu, kdo z důvodů v zákoně stanovených pocítuje oprávněnou obavu z pronásledování ve státě, jehož je občanem. Azyl jako právní institut není (a nikdy nebyl) univerzálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávím, postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel (srov. IV. ÚS 12/04). Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv jsou natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování.

Dle ust. § 12 zákona o azylu, se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Podle ustanovení § 2 odst. 4 cit. zákona se za pronásledování pro účely tohoto zákona považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním.

Z předloženého spisového materiálu je zřejmé, že stěžovatel v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, které by byly podřaditelné pod důvody pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu. Důvodem pro podání žádosti o azyl byly v daném případě problémy se soukromými osobami mimo státní struktury, s majitelem vozidla, který stěžovatele obtěžoval v souvislosti s vymáháním náhrady škody způsobené dopravní autonehodou. Důvody tvrzené stěžovatelem ve správním řízení nejsou z hlediska aplikace azylového zákona právně relevantními. Pokud stěžovatel nebyl pronásledován z titulu jeho rasy, národnosti, náboženství, příslušnosti k určité sociální skupině, přičemž „skupinu nečlenů zločineckých struktur“ není možno podřadit pod sociální skupinu, kterou má na mysli ustanovení § 12 zákona o azylu, nemůže se úspěšně domáhat udělení azylu v ČR. Ačkoliv zákon o azylu pojem sociální skupina nijak nedefinuje, za sociální skupinu ve smyslu zákona o azylu nelze považovat nečleny zločineckých struktur, k nimž se stěžovatel hlásí. Sociální skupinou je nutno rozumět skupinu osob podobného společenského původu, nebo postavení, obdobných majetkový poměrů, společenských obyčejů apod. V případě občanů stojících mimo kriminální struktury nelze o sociální skupině hovořit, neboť tyto osoby jejich postavení ve společnosti žádným způsobem nespojuje. V daném případě nelze hovořit ani o pronásledování, které by bylo podporováno státem. Stěžovatel, jak žalovaný uvedl v odůvodnění svého rozhodnutí, se sice na policii obrátil, avšak policii neposkytl nutnou součinnost – nesnažil se doplnit požadované informace nutné pro policejní orgány a taktéž se s žádostí o pomoc neobrátil na jiné státní orgány. V takovém případě nelze učinit závěr, že takovéto jednání je prováděno, podporováno či trpěno úřady v domovském státě nebo že tento stát není schopen zajistit ochranu před takovým jednáním.

Krajský soud a žalovaný v souladu se zákonem vyhodnotili, že skutečnosti tvrzené stěžovatelem v průběhu azylového řízení není možné podřadit pod důvody pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu, neboť v daném případě nešlo o pronásledování stěžovatele z důvodu rasových, národnostních, náboženských, příslušnosti k určité sociální skupině ani pro zastávání politických názorů.

Nejvyšší správní soud neshledal naplnění kasačního důvodu ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Námítka stěžovatele spočívající v kritice provedeního dokazování ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., kdy žalovaný dle mínění stěžovatele nedostatečně provedl dokazování a nerespektoval jeho důkazní nouzi ve vztahu k zajištění důkazů o persekuci v domovské zemi, není opodstatněná. Námitku nedostatečně provedeního dokazování ve věci stěžovatel vtělil již do podané žaloby. Krajský soud tuto odmítl a shledal provedené dokazování dostatečným. V odůvodnění rozsudku konstatoval, že žalovaný poskytl stěžovateli v průběhu správního řízení dostatek prostoru pro vyličení jeho situace, důvodů pro které o azyl žádá, motivů jeho odchodu ze země. S tímto závěrem se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje.

Povinnost zjistit skutečný stav věci ukládá správnímu orgánu ust. § 32 zákona č. 71/1967 Sb. správního řádu. Dle citovaného ustanovení je správní orgán povinen opatřit si potřebné doklady pro rozhodnutí. Důkazní břemeno v řízení vyplývající z břemene tvrzení vázne však na žadateli o azyl. Pokud stěžovatel po celou dobu azylového řízení tvrdil, že důvodem pro opuštění vlasti byly problémy s lidmi vymáhajícími značenou částku za poškození vozidla, předurčil tím rozsah dokazování. Se všemi stěžovatelem tvrzenými skutečnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí řádně vypořádal a jeho rozhodnutí splňuje zákonné náležitosti ustanovení § 47 odst. 3 správního řádu. Pokud ve správním řízení nebyly vzneseny žádné další návrhy na doplnění dokazování, nemohl k nim správní orgán při svém rozhodování přihlídnout a z tohoto důvodu taktéž soud zamítl návrh na doplnění dokazování výsledkem svědka – pana V. D. Neprovedení tohoto důkazu v průběhu soudního přezkumu krajský soud náležitě odůvodnil. Dokazování ve věci shledal Nejvyšší správní soud dostatečným, přesvědčivým, stav věci byl zjištěn spolehlivě, přesně a úplně, žalovaný i soud si opatřili potřebné podklady pro rozhodnutí, k dokazování použili všech prostředků, jimiž lze zjistit a objasnit skutečný stav věci, rozhodnutí vyplývá ze zjištěných podkladů a je dostatečně zdůvodněno. Skutková podstata má náležitou oporu ve spisech, při jejím zjišťování nebyl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že by to mohlo ovlivnit jeho zákonnost. Nejvyšší správní soud tak nezjistil naplnění tvrzeného kasačního důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Taktéž s tvrzením stěžovatele, že je dán důvod pro podání kasační stížnosti dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., nelze souhlasit. Rozhodnutí není nepřezkoumatelné nebo nesrozumitelné. Nejvyšší správní soud konstatuje, že řízení před správním orgánem netrpělo vadou, kterou nelze odstranit, proto není nutné řízení před správním orgánem zopakovat. Krajský soud byl při posuzování zákonnosti rozhodnutí žalovaného správního orgánu vázán v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. rozsahem a důvody žaloby, které stěžovatel uvedl, přičemž vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s citovaným ustanovením a vypořádal se se všemi uvedenými námitkami.

Pokud jde o námitku stěžovatele týkající se překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu, tak ani s ní nelze souhlasit. Stěžovatel se domnívá, že byla tato skutečnost nesprávně posouzena, neboť v případě jeho návratu do vlasti mu hrozí nebezpečí a je tak dán důvod pro vyslovení překážky vycestování ve smyslu zákona o azylu. Z informací získaných žalovaným ve správním řízení, jejichž seznam tvoří přílohu k protokolu o pohovoru, s nimiž byl stěžovatel seznámen, zejména ze zpráv o situaci v oblasti dodržování lidských práv na Ukrajině nevyplynuly důvody zakládající překážku vycestování dle § 91 zákona o azylu, spočívající zejména v tom, že by stěžovatel byl nucen vycestovat do státu, v němž by byl ohrožen jeho život nebo svoboda z důvodu jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro politické přesvědčení nebo do státu, kde mu hrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu nebo kde je jeho život ohrožen v důsledku válečného konfliktu, nebo do státu, který žádá o jeho vydání pro trestný čin, za který zákon tohoto státu stanoví trest smrti a nebo by to bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Překážku vycestování náležitě žalovaný posoudil ve svém rozhodnutí a s jeho závěry se Nejvyšší soud plně ztotožňuje.

V dané věci stěžovatel spatřuje existenci překážky vycestování v možné perzekuci ze strany státních orgánů, které by byl v případě návratu na Ukrajinu vystaven. Ani s tímto tvrzením se Nejvyšší správní soud neztotožňuje, neboť je mu z úřední činnosti známo, že neúspěšní žadatelé o azyl v České republice nejsou po návratu na Ukrajinu nijak postihováni.

Stěžovatelem na podporu jeho tvrzení zmiňovaný odkaz na obsah Zprávy MZV USA o dodržování lidských práv za rok 2002 ze dne 31. 3. 2003 je v daném případě irelevantní, neboť ze seznamu shromážděných informací žalovaného je zřejmé, že výše uvedená zpráva nebyla podkladem pro rozhodnutí žalovaného.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že důvody uvedené v kasační stížnosti stěžovatelem podřazené pod ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., nebyly prokázány, a proto podanou kasační stížnost podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Protože stěžovatel neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.). Žalovanému Ministerstvu vnitra, které bylo v řízení úspěšné, náklady řízení nevznikly, respektive je neúčtovalo, a proto rozhodl soud o nákladech řízení, jak výše uvedeno.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. června 2005

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu

